

forlede til at udfordre en Overmand, skal have sin Stilling forbrudt eller straffes paa anden Maade. Det forekommer mig nemlig, at vi her ere inde paa et Omraade, der i høi Grad egner sig til en ganske særegen Rettergang, og ligesom der allerede fra mange Sider under Behandlingen af den borgerlige Straffelov er fremkommet Uttringer i saa Henseende, saaledes forekommer det mig ogsaa, at der her i den militære Rettergang kunde være særlig Grund til Indstiftelsen af en særlig Væresret, der havde at bedømme alle de Forhold, som ikke lode sig bringe ind under nogensomhelst militær Straffelov. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg atter skal udtale, at jeg meget vilde beklage, om den Uoverensstemmelse, der findes angaaende denne Lov, skulde være til Hinder for, at den overhovedet kommer ud. Jeg har imidlertid endnu ikke opgivet Haabet om, at den Bei, som er bleven anvist af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds, vil kunne føre til en mindelig Overenskomst.

Klein: Jeg kan ganske tiltræde de Uttringer, der ere fremførte om, at det vilde være saare onskeligt, om der for Militærmagten maatte kunne vindes en tidsvarende, systematisk og let overfluelig Straffelov. Jeg har derfor ogsaa kun kunnet se paa det Forsøg, der er blevet gjort herpaa, med megen Belivillie, og jeg kan ogsaa slutte mig til Ønsket og Haabet om, at det maatte kunne lykkes i en meget snar Fremtid at faae gennemført denne Sag. Imidlertid lader det sig jo ikke negte, at det ikke blot kommer an paa at faae gennemført en Lov, men at det ogsaa noget kommer an paa Bessaffenheden af det saaledes Gjennemførte. Jeg anser det for at være saa meget mere af Interesse og Vigtighed, at den Lov, hvorom der her er Tale, maa kunne siges at være i alt Væsentligt fyldestgjørende, fordi jeg tror, at det er let at forudsige, at, naar først en Lov som denne er udkommen, vil den have Udfigt til at blive staaende uforandret i en længere Arrække. Det er ikke et Lovarbejde, der her er Tale om at gøre for nogle saa Nar, som det vilde lade sig rette, og omgjøre, dersom der maatte vise sig

Mangler ved det; det er et Arbejde, der vil komme til at blive staaende, om ikke just saa længe, som de omtalte Krigsartikelsbreve have staaet, som den gjældende Hovedstraffelov for Militæretaterne, saa dog vistnok i en rum Tid. Disse to Hensyn staa overfor hinanden, og det forekommer mig, at de maa veies imod hinanden. Jeg skal imidlertid føle til, at jeg er gaaet til Gjennemgaaelsen af det foreliggende Lovarbejde med et bestemt Ønske om, at det maatte være saaledes, at man væsentlig kunde slutte sig dertil, med den Formening, at selv om der paa enkelte Punkter maatte være Et og Andet, som jeg personlig maatte ønske anderledes, saa vilde dette dog ikke være Andet, end hvad der maa ventes altid at ville blive Tilfældet med et saa omfangsrigt Lovarbejde som dette — det bestaar jo af over 200 Paragrafer — nemlig at der paa forskellige Punkter maa findes Et og Andet, der ikke svarer til, hvad Enhver især anser for det Heldigste. Men jeg kan ikke negte, at jeg ved at gennemgaa Lovforslaget er stødt paa saadanne Enkeltheder, at jeg ikke vilde kunne anse det for rigtigt at lade disse Punkter blive staaende uforandrede. Jeg har faaet det almindelige Indtryk af Lovforslaget, at, hvor meget Godt og Fortjenstligt der end er dert, og hvor meget det end bærer Vidnesbyrd om det alvorlige Arbejde, der er anvendt derpaa, vilde det dog maasse have godt af at blive underkastet et yderligere Gjennemsyn, forinden det udkommer som Lov. Jeg vil ikke opgive Haabet om, at et saadant Gjennemsyn vil kunne finde Sted i Folkethinget i indværende Sæssion; jeg kan jo ikke have nogen Mening om, hvor længe Sæssionen varer, men Erfaringen viser jo da, at, naar der er særlig Opfordring dertil, kan der arbejdes med stor Hurtighed. Men jeg maa tillige tilføie, at selv om dette Lovarbejde ikke skulde kunne blive gennemført i Folkethinget i denne Sæssion, vilde det ikke være billigt, om man i den Anledning vilde rette nogen Vebredelse imod Folkethinget, idet jo Sagen gjentagende har foreligget til Overveielse i Landsthinget, hvortil den først nu for første Gang foreligger her i Folkethinget, og det forekommer mig uregelmæssigt, at Sagen er af en saa overordentlig Vigtig-